

maken van een vreemden Staat. Volgens andere leden was het daarentegen wenschelijk, bij de overlegging van het verzoek tot naturalisatie te doen blijken, dat de adresant aan de vereischten bij de wetgeving van zijn land voorgeschreven, voldaan heeft, omdat — even als men zijne burgerschapsregten verliest door het aannemen van naturalisatie in een vreemd land, een beginsel thans ook aangenomen in art. 6 der genoemde Engelsche wet, — men die ook niet moeten kunnen verkrijgen, wanneer men ze elders behoudt.

Bij dit verschil van gevoelen was men het niettemin hierover eens, dat de omstandigheid, dat iemand ter zelfder tijd in het staatsverband van meer dan een Staat is opgenomen, tot moeilijkheden leiden kan, die het wenschelijk is te vermijden. Men vroeg of alle zwaarigheden niet zouden kunnen uit den weg geruimd worden langs den weg van internationale overeenkomst en wees daarbij op het tractaat van 13 Mei 1870 tusschen Engeland en de Vereenigde Staten van Noord-Amerika. Dit heeft de strekking om te voorkomen, dat hij, die in den eenen Staat genaturaliseerd is, zich nog kunne beroepen op zijne staatsburgerlijke regten in den anderen Staat. Zou de Regering het niet wenschelijk achten, dat Nederland dergelijke overeenkomsten met andere mogendheden sloot?

Vastgesteld 5 December 1871.

BROUWER.
MACKAY.
DE BIEBERSTEIN.
VAN ECK.
DE ROO VAN ALDERWERELT.

[58. 8.]

NOTA VAN WIJZIGINGEN in het ontwerp van wet tot wijziging van hoofdstuk VII B der Staatsbegroting voor 1870.

Ontwerp van wet.

ARTIKEL 1.

Tusschen artikel 48 en de alinea, beginnende met het woord »Daarentegen» wordt ingevoegd:

» Artikel 59. Pensioenen, met eene som van zeven duizend twee honderd vijftig gulden (f 7250) en alzoo gebragt op een millioen honderd vier en tachtig duizend twee honderd vijftig gulden (f 1 184 250).»

In Artikel 57 wordt de som van f 18 600 vervangen door vijf en twintig duizend acht honderd vijftig gulden (f 25 850) en de som van f 161 400 door honderd vier en vijftig duizend honderd vijftig gulden (f 154 150).

ARTIKEL 2 wordt gelezen als volgt:

Ten gevolge van ARTIKEL 1 dezer wet wordt het totaal van de Vde afdeeling van voornoemd hoofdstuk gebragt op f 3 414 103, dat van de VIde afdeeling op f 6 782 000, dat van de VIIde afdeeling op f 909 077, dat van de VIIIste afdeeling op f 1 474 255, dat van de IXde afdeeling op f 1 010 115, en dat van de XIde afdeeling op f 1 215 266.

TOELICHTING.

Na de aanbieding van het ontwerp van wet is gebleken

dat ook artikel 59 van het betrokken hoofdstuk eenige verhooging vereischt, en wel met f 7250.

Daartoe strekt de bovenstaande Nota.

De Minister van Finantien,

BLUSSE

[58. 9.]

EINDVERSLAG der Commissie van Rapporteurs voor de ontwerpen van wet tot wijziging en verhooging van hoofdstuk II, verhooging hoofdstuk VII A en wijziging van hoofdstuk VII B der begroting van Staatsuitgaven voor het dienstjaar 1870; uitgebragt in de zitting van den 30sten November 1871.

Bij de overweging der wets-ontwerpen tot wijziging en verhooging van hoofdstuk II, verhooging van hoofdstuk VII A en wijziging van hoofdstuk VII B der begroting van Staatsuitgaven voor het dienstjaar 1870 werd door eenige leden de opmerking gemaakt, dat door dusdanige latere aanvragen eigenlijk de begrotingen indirect werden verhoogd. Het was toch moeilijk zulke aanvragen te weigeren. Daarom ware naar het gevoelen dezer leden eene ruimere raming der oorspronkelijke begroting wenschelijk geweest. De meerderheid daarentegen waarschuwde tegen te hooge raming. Volgens hen kon eene hooge raming zoo ligt tot uitputting van het geraamde verleiden. Was de raming niet te ruim, dan zoude men zich eerder onthouden van het doen van uitgaven die, de toegestane sommen overschrijdende, eene afzonderlijke wet ten gevolge moesten hebben.

Wijziging van hoofdstuk VII B.

Art. 40. Het trok de aandacht, dat het Rijk zoo dikwijls rechtsgedingen verliest. Men kon de vrees niet geheel onderdrukken, dat de Staat zich wel eens ligtvaardig in processen wikkelt. Reeds werd daarop gewezen in het Voorloopig Verslag over het wets-ontwerp tot vaststelling van hoofdstuk VII B der Staatsbegroting voor 1872 (ad art. 40). Doch in de Memorie van Beantwoording bewaarde de Regering op die opmerking het stilzwijgen. Intusschen meende men, dat de Staat nimmer een proces aanvangen moest, wanneer hij niet de gegronde verwachting koesterde door den regter in het gelijk te zullen worden gesteld.

Art. 48. Er werd gevraagd, of met den aankoop van het gebouw te Haarlem niet zonder nadeel tot de eerstvolgende begroting had kunnen worden gewacht. Uit de stukken althans was de noodzakelijkheid van den spoed niet gebleken. Opheldering dienaangaande zou men op prijs stellen.

Artt. 53 en 57. De wenschelijkheid werd uitgesproken om deze cijfers nader gejustificeerd te zien.

Dezelfde opmerking werd gemaakt omtrent de weinige toelichting van art. 59.

De Commissie van Rapporteurs meent te kunnen volstaan met de opname van het bovenstaande in het tegenwoordig Eindverslag.

Vastgesteld 29 November 1871.

ROMBACH.
WYBENGA.
DE BRUYN KOPS.
OLDENHUIS GRATAMA.
DU MARCHIE VAN VOORTHUYSEN.